

да е имало и други условія на мира, сир. да са даватъ на България пары или издѣлія, или драгоценны стоки и проч.

«Ето картината на този бой, който цариградскыѣ калугери написали тѣй вжесо и недостаточно. Ный можемъ да го сравнимъ съ написанъ и недовършенъ единъ образъ (портретъ), на който по многото черты сж тѣй истриты, щото едвамъ можемъ отъ тѣхъ да разберемъ взаимното имъ отношеніе и да видимъ цѣлото. За туй казвамы, че само тогазъ можемъ видѣ славата и силата на Симеона и неговыѣ Българи въ сичкото имъ величіе, ако бѣше увардена тѣзи картина вѣрна, цѣла, пълна съ сичкыѣ си сѣнки.»

Какъто и да е, видиса, че мирътъ са желалъ и отъ двѣтъ страны, и са сполучи за обща тѣхна радость и удовольствіе. Слѣдъ честитото завращаніе на българскыѣ войски въ земята си, Симеонъ обърнж своитѣ оружія срѣщу Сърбыѣ и послѣ срѣщо Хърватыѣ. И туй станж, защото еше преди мира, Византійцыѣ, като са видѣли злѣ притѣсненіи отъ българска страна, проводили скрышната свои агенты да подигнатъ Сърбыѣ срѣщу българскыя царь, комуто тѣ были тогазъ подвластны (920). Когато Симеонъ са извѣстилъ за туй, проводилъ воеводыѣ си *Маграна* и *Сигрица* съ заповѣдь да уловятъ Петра, сръбскый Господарь, и да накажатъ бунтовницыѣ. И дѣйствиитлно, реченныѣ воеводы исплнихж миссіята си и одушихж бунта, а Петра пратиха вързанъ до царя, който повелѣ да го хвърлятъ въ тъмница, и на негово мѣсто опредѣли Павла Враняновича.

Не са заминж много, и Сърбыѣ второй пѣть са подигнхжх побудены отъ нѣкого си Захарія Пребиславича; но и тогазъ Симеонъ испрати доста войска подъ предводителството на воеводыѣ *Коня-*